

Арістотель і Данте пірнають у води світу

КУПИТИ

У першій книзі («Арістотель і Данте розкривають таємниці всесвіту») двоє хлопців із Ель-Пасо, міста неподалік кордону США й Мексики, несподівано для себе закохалися.

Тепер вони мають дізнатися, що таке кохати й будувати стосунки в цьому жорстокому світі.

Усі шкільні роки Арі намагався бути тихим і невидимим. Здавалося б, у випускному класі нічого не мало змінитися. Проте, закохавшись у Данте, Арі таки змінився, змінився назавжди. Несподівано для себе він починає знаходити нових друзів, дає відсіч кривдникам, наважується відстоювати власну гідність. А Данте, кмітливий мрійник Данте, примудряється водночас і нерви Арі попсувати, і розпалити в ньому жагу.

Хлопці прагнуть проторувати собі шлях у світі, який відмовляється їх приймати й розуміти. На додачу Арі спіткає страшна втрата. Але після цього він ще відчайдушніше боротиметься за своє право на щастя.

Розділ 1

Данте лежав, схиливши голову мені на груди. У передсвітанковій тиші було чути лише його дихання. Здавалося, Усесвіт відклав усі свої невідкладні справи й завмер, щоб подивитися на двох хлопців, які розкрили його таємниці.

Коли я опустил руку на груди Данте й відчув, як б'ється його серце, мені захотілося видерти власне й показати Данте все, що там криється.

Іще одне цікаве спостереження: любов проникає не лише в серце. Виявляється, вона оселяється в усьому тілі. Я ніколи раніше не почувався таким живим. А ще я нарешті дізнався, що таке жадання.

Розділ 2

Мені зовсім не хотілося його будити, але ця мить не могла тривати вічно. Ми не могли все життя пролежати на кузові мого пікапа. Давно перевалило за північ, власне, уже був майже ранок. Ми мали вертатися додому, бо батьки хвилюватимуться.

— Я мокнув його в маківку.

— Данте. Данте, прокидайся.

— Не хочу прокидатися, — прошепотів він.

— Треба їхати додому.

— Я вже вдома. Я з тобою.

Сказати таке міг тільки Данте. Я всміхнувся.

— Ну ж бо, прокидайся. Схоже, збирається на дощ. А твоя мама нас повбиває.

— Не повбиває, — засміявся Данте. — Лише спопелить поглядом.

Ми зіскочили з кузова й задивилися в небо.

Він узяв мене за руку.

— Ти завжди мене кохатимеш?

— Так.

— І ти від самого початку закохався в мене так само, як я закохався в тебе?

— Угу. Мабуть. Так, напевно, так і було. Мені важче судити. Данте, зрозумій, мені завжди буде важче.

— Арі, усе не так складно, як тобі здається.

Данте, усе не так просто, як тобі здається.

Він хотів було щось додати, тож я поцілував його. Насамперед щоб заткнути. Проте ще й тому, що мені подобалося його цілувати.

Данте розплився в усмішці.

— Нарешті ти знайшов спосіб вигравати кожну суперечку.

— Ага.

— Але це не завжди спрацьовуватиме.

— Сперечатися — це нормально, — завважив я.

— Теж правда.

— Знаєш, Данте, я радий, що ти не такий, як я. Інакше я тебе не любив би.

— Це ти щойно зізнався мені в коханні? — захихотів він.

— Перестань.

— Перестати що? — здивувався він і поцілував мене. — Ти на смак як дощ.

— Я понад усе люблю дощ.

— Знаю. Хотів би я стати дощем.

— Данте, ти і є мій дощ.

Мені кортіло сказати: «Ти дощ, ти пустеля, ти гумка, яка стирає слово "самотність"». Але всі ці слова здавалися зайвими. Я завжди буду тим, хто говорить замало, а Данте завжди буде тим, хто говорить забагато.

Розділ 3

Майже всю дорогу додому ми їхали мовчки.

Данте чомусь припинив. Так, той самий Данте, який любив побалакати, завжди знав що казати і, головне, не боявся, тепер прикусив язика. Раптом я подумав: а що, як Данте теж повсякчас боїться заговорити, як і я?

Ми немов разом зайшли в якесь приміщення й гадки не мали, що там робити. Або ж... А може... А якщо... У голові роїлися думки. Цікаво, я колись навчуся ні про що не думати?

Аж тут Данте озвався:

— Хотів би я бути дівчиною.

Я витріщився на нього.

— Що? Серйозно? Ти справді хотів би бути дівчиною?

— Ну, ні, мені подобається бути хлопцем. Типу, мені подобається мати член.

— О, мені теж.

— Просто... Якби я був дівчиною, ми могли б одружитися й усе таке...

— Але це неможливо.

— Угу.

— Не журись.

— Не буду.

Ясна річ, я знав, що він журитиметься.

Тоді я ввімкнув радіо. Там грала нова улюблена пісня Данте — «My Father's Eyes». Він почав пошепки підспівувати Еріку Клептону.

— «Чекаю на свого принца», — усміхаючись, тихо наспівував він. — А ти чого не доєднуєшся?

— Не люблю співати. Люди співають, коли щасливі.

— А ти хіба не щасливий?

— Лише коли ти поруч.

Данте всміхнувся. Люблю викликати в нього усмішку.

Коли я пригальмував навпроти його дому, якраз зійшло сонце. Розпочинався новий день. Саме так це відчувалося — як новий день. Проте я подумав: а що, як я більше ніколи не зможу знати чи бути впевненим, що цей новий день принесе? А ще я боявся, що Данте довідається про мої страхи й вирішить, що я його не кохаю.

Я заприсягнувся, що ніколи не показуватиму йому, як мені лячно.

Утім, я розумів, що не зможу дотримати цієї обіцянки.

— Хочу тебе поцілувати, — мовив Данте.

КУПИТИ